

Maria bebudelsesdag

Maria står i skyggen af sin søn, men der kan være god grund til også at have øje for den, der står i skyggen. Vi mennesker lærer af hinanden. Vi kan lære af Maria og ikke mindst af den sang, vi hører hende synge i evangeliet i dag.

Maria bliver mor til Jesus, bliver gravid og føder ham julenat. I dag Maria bebudelsesdag fejrer vi, hvordan englen Gabriel kom og fortalte hende, at hun skulle føde Guds søn. Marias reaktion er dobbelt, på en og samme gang forvirring, frygt og så også glæde.

Frygt over englens tilstedeværelse og forvirring pga. englens ord. Men Maria tager så englens ord til sig, og da hun har sundet sig, bryder hun ligefrem ud i sang.

Den sang, vi hører i dag. En sang, som efter det første ord i den latinske oversættelse er kendt som Magnificat, og som utallige komponister gennem

tiden har sat i musik. Lad mig blot nævne Palestrina, Orlando di Lasso, Vivaldi, Bach, og Arvo Pärt.

α

Det, som særligt slår mig ved Marias sang, er hvor lidt den egentlig handler om hende selv. Jo, Maria knytter indledningsvist til - sådan kan vi i alt fald høre det - knytter til ved det, hun har oplevet: englens besøg, englens ord, at Gud har udvalgt netop hende til at føde Jesus, og at hendes navn nu for altid vil blive husket i kraft af ham.

Hvad Maria har øje for, er imidlertid, at alt hvad sker for hende, blot er ét eksempel på Guds godhed, styrke og nåde.

Gud har omsorg for os mennesker, og det nu og til alle tider. Det gør han både ved at revse og velsigne. Det gør han både ved at pille ned og bygge op. Gud hudfletter dem, der har nok i sig selv og løfter de små op. Han mætter de sultne og sender de rige bort med tomme hænder.

Når vi i disse tider taler om coronasmitten taler vi ofte om den som smittekæder eller, at den er som ringe, der kan sprede sig i vandet. Alt sammen noget, vi skal søge at undgå og derfor i disse uger lukker så det meste ned i vores samfund og nu i højere grad må nøjes med vores eget selskab.

Det er imidlertid vigtigt at huske hinanden på, at det ikke kun er smitte og sygdom, som kan sprede sig som ringe i vandet. Det kan glæden og kærligheden også.

Gud møder Maria med sin kærlighed, og frugten af dette møde, hører vi allerede i Marias sang, idet denne sang jo mere handler om andre end hende selv.

Det glædelige, som har mærket hende, er ikke kun for hende selv. Sangen springer nok ud af den oplevelse, hun har haft, og hun vil også gerne dele den med andre. Men hendes sang er jo netop også båret af en kærlighed, en tro, en glæde og et håb, som angår os alle. Det er en glæde og et håb for hele Guds folk – for alle mennesker på jord. Det er en sang, som giver os vinger.

I Marias sang ligger så samtidig den vigtige erkendelse, som vi gør os i disse uger, at mennesket ikke er uafhængig og suveræn. Vi dirigerer ikke vores eget liv.

Vi er altid bundet til en magt. I vores liv er det ofte bekymringerne, der fylder – og disse bekymringer driver os let rundt og kan jage os som en mare.

Når magten derimod er Gud skal vi derimod med citat af Løgstrup: leve i en udfoldelse af den barmhjertighed og ubekymrethed, som Gud har skabt vores liv til”¹

Gud hjælp os deri – lær mig at synge, som Maria sang – lær mig at se og at leve ud af din kærlighed.

I Jesu navn Amen

¹ Tre prædikener, KDs forlag 1966,28

